

9th INAS World Athletics Championships 2013 - červen

Základní škola, jak sám název napovídá, vytváří základ celého našeho budoucího života. Nyní jsme na prahu deváté třídy a pomalu si uvědomujeme, že se blíží konec jedné velké životní etapy. Přehráváme si vzpomínky a víme, že nám řada zážitků utkvěla v hlavě na celý život. Škola nám pomáhá rozvíjet naše schopnosti, sbírat životní zkušenosti, ale učí nás také, jak se chovat k ostatním lidem. Zároveň dbají naši učitelé na to, abychom ve svém životě nezapomínali na ty, kteří se bez naší pomoci neobejdou. Proto už řadu let podporujeme indickou dívku Ashvini Poojai, učíme se, jak pomáhat lidem s handicapem. Každoročně také přispíváme nadaci OMDC, která se stará o děti v keňském městečku Nanyuki. Bylo tedy naprosto jasné, že nabídka pomoci při zajištění šampionátu bude jednohlasně přijata.

Možnost pomáhat na velkolepé celosvětové události „9th INAS World Athletics Championships 2013“ se pro nás stala jasnou výzvou. Ze samotného názvu akce bylo zřejmé, že zde budou závodit lidé s mentálním postižením. V prvním okamžiku jsme si neuměli představit, co nás vlastně přesně čeká a dá se i pochopit, že nervozita vzala žezlo do svých rukou. Naším úkolem bylo postarat se o účastníky z jednotlivých zemí, snažit se zajistit jim pocit klidu a bezpečí. Hlavně jsme cítili, že musíme pomáhat tam, kde jim síly nestačí. Netrpělivost, strach, ale zároveň i radost a natěšenost se šířila davem. Smíšené pocity měl každý z nás.

Ještě před začátkem šampionátu se mezi námi strhla horlivá bitva o výběr země, jejímž reprezentantům budeme pomáhat. Nabídka zemí byla široká – od Evropy, přes Asii až do Ameriky. Nakonec jsme se dohodli a všichni byli spokojeni. Když jsme poprvé oblékli slavnostní kostýmy v národních barvách doplněné strakatými šátky, kravatami a čepicemi, byli jsme nadšeni. Před námi byl celý den nabitý zkoušením a prodchnutý nervozitou. Věděli jsme, že chceme být naprosto dokonale připraveni. V hlavě nám muselo zůstat pořadí účastníků i pokyn, že se vlajka nesmí být ani růžkem dotknout země. Po nácviu jsme vyrazili směr domov. Stále jsme debatovali o prvních zážitcích a přemýšleli o možných a nemožných komplikacích, které by mohly nastat na Strahově.

Ráno jsme všichni cítili knedlík v krku, smích nám pomalu mizel ze rtů a krev nám tuhla v žilách. Stojíme plni vzrušení, před námi velký stadion! Jsme naplněni pýchou a hrdostí! Po setkání se sportovci z nás spadla část trémy a byli jsme pohlceni atmosférou. Všichni se chovali velmi přátelsky. Přítomnost kamer a pracovníků televize prozrazovala, že jsme skutečně účastníky něčeho mimořádného.

Byl krásný den, slunce pálo! My jsme se neuvěřitelně potili nejen v oblečení, ale i ve svých pocitech. Každý z nás stál jak přikován, ale nedali jsme na sobě nic znát. Při prvních tónech hudby nám začala bušit srdce. Dostáváme pokyn k pochodu. Tým vedeme se vztyčenou cedulí, na záda nám dýchá sportovec s vlajkou mířící vzhůru a v jeho stopách kráčí zbytek soutěžících. Stadion je zaplaven pestrobarevnými vlajkami. Z každé strany se na nás valí smích lidí, kteří se i přes svůj těžký život věnují naplno svým koníčkům a nedávají na sobě znát strach z prohry, stejně jako my nesmíme dát najevo svůj strach. Lidí na tribunách přibývá. Je slyšet tleskání, jásání a pískání. Naše úloha končí. Vše dopadlo na jedničku. Závodníkům jsme popřáli, aby se jim dařilo co nejlépe. Stadión jsme opouštěli s pocitem, že jsme svou roli zvládli a své škole jsme vděční za to, že nás neučí jen násobit a sčítat, číst a psát, ale hlavně vnímat svět kolem nás se všemi odlišnostmi.

Z prací spolužáků sestavily Adéla Vítů a Michaela Voldánová, žákyně 9. a

